

7201

2den Beh. af Forst. t. Beslutn. ang.

følelse foreslaet Sagen henvist til Finansministeren. Jeg er overbevist om, at dersom den ærede Finansminister vil aabne Forhandlinger med Forpagterne om denne Sag, ledet af en oprigtig Villie til at faae Sagen afgjort paa en baade for Statskassen og Forpagterne lige billig Maade, saa ville disse sidste være billige og rimelige at komme til Rette med, og der vil kunne opnaas en Afgjorelse, som begge Parter kunne være bedre tjente med end med en vidtløftig Proces. Nigtignol har Udvalget ikke foreslaet Sagen henvist til Finansministeren, men jeg har dog det Haab, at det ikke vil stille sig aldeles bestemt imod mit Forslag; thi Udvalget saavel som dets ærede Ordfører har udtalt sig saaledes, at jeg ikke kan se rettere, end at baade Udvalget og dets Ordfører i alt Besenligt dele Ansvar med mig i denne Sag, og at vi navnlig ere enige i de Grunde, hvorpaa jeg støtter mit Forslag, om Andragendets Henvisning til Finansministeren. Jeg skal tillade mig at oplæse den ærede Ordførers Udtalelse i saa Henseende, der synes mig at være en saa stærk anbefaling af mit Forslag, at jeg ikke fornaar at give den stærkere. Den ærede Ordfører siger under denne Sags første Behandling: „Det er fuldkommen rigtigt, hvad han siger, at Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Betingelser være opfyldte, rettest burde afgjøres af Administrationen, thi det vil, hvad Forpagterne ogsaa erkjende, være dem overordenligt vanskeligt at staae et egentligt juridisk Bevis, der kunde vænne Anerkjendelse ved Domstolene, tilveie, og det ligger derfor næsten i Sagens Natur, at det nærmest maatte blive Administrationen, Finansministeriet selv, der efter en billig Overveielse af samtlige Forhold maatte afgjøre, hvorvidt Forpagterne havde handlet saaledes med det dem anberøede Negale, at de havde billigt Krav paa at faae

de til Finansudb. afg. Andragender.

7202

den Godtgjorelse, som var stillet i Udsigt for dem i Kontrakten.“ Denne Udtalelse af den ærede Ordfører er efter min Opfattelse fuldstændig tilstrækkelig til at godtgjøre Nødvendigheden af, at Sagen henvises til det Sted, hvor saavel Ordføreren som Udvalget maa erkjende, „at den rettest burde afgjøres“ og jeg kan derfor ikke tro Andet end at, naar man tilstrækkelig sætter sig ind i denne Sag, maa man komme til den Erkjendelse, at det ligger i alle Parters Interesse, at Sagen behandles paa denne Maade. Jeg stiller ikke nogen Fordring om Størrelsen af det Beløb, der skulde tilkomme Forpagterne, hvilket jeg betragter som et frit Spørgsmaal mellem Regeringen og dem; men jeg føler mig overbevist om, at det Punkt, hvor man kunde mødes med lige stor Villighed og Retfærdighed imod Statskassen som imod Forpagterne, kun kan udfindes igjennem en saadan personlig Forhandling. Den ærede Ordfører har i sine senere Udtalelser — ligesom det ogsaa er flet i de Bemærkninger, der om denne Sag ere fremkomne i Betænkningen — stillet i Udsigt, at, naar Forpagterne maatte tabe deres Proces — forudsat, at de tabe den, hvad jeg dog langt fra betragter som afgjort — og de derefter atter maatte henvende sig til Rigsdagen, vilde man ikke flyde Sagen fra sig eller negte Forpagterne sin velvillige Bestyrelse. Men naar dette er Tilfældet, hvorfor da ikke gøre det nu? Det forekommer mig netop nu at være det rette Dieblil dertil. (En Stemme: Nei, det er i Utide.) Nei, det er ikke i Utide, det er netop i rette Tid. Det er jo dog almindeligt, at man foretager Forligsprøven forinden Processen og ikke efter Processen, og saaledes burde det vel ogsaa være her. Enhver, der veed, hvilken Ulykke, ja jeg kunde gjerne sige, hvilken uberegnelig Ulykke en vidtløftig Proces er for mangen en privat Mand, selv om han vinder den, vil vistnok erkjende, at det er høist ubilligt at tvinge Forpagterne ind i en saadan Proces,